

Trotskij och februarirevolutionen

I mitten av januari 1917 kom Trotskij till New York. Där publicerade ryska emigranterna en dagstidning, *Novij Mir* (Ny Värld), som redigerades av Bucharin, Kollontaj och Volodarskij. Trotskij blev omedelbart medarbetare i denna tidning.

I början av mars kom nyheter om ”oroligheter” och ”hungerupplopp” i Petrograd. Trotskij förstod dock snabbt att det var revolution på gång och skrev redan den 13 mars (27 februari enligt den äldre ryska tideräkningen) en artikel i *Novij Mir*, där han konstaterade att ”vi är vittnen till början av den andra ryska revolutionen. Låt oss hoppas att många av oss kommer att delta i den.”

Trotskijs biograf Isaac Deutscher skriver:

En feberaktig spänning grep den ryska kolonin och möte följde på möte. ‘Vid alla dessa möten’, skrev doktor Ziv, numera mensjevik och ”socialpatriot”, ”var Trotskijs tal den främsta händelsen och den naturliga höjdpunkten. Mötena blev ofta flera timmar försenade för att Trotskij deltog i andra möten som hölls samtidigt . . . men publiken väntade tålmodigt på honom, törstande efter de ord som skulle kasta ljus över den betydelsefulla händelse som hade inträffat i Ryssland.”

Trotskijs tal finns inte upptecknade, men hans tidningsartiklar (som byggde på talen) finns däremot bevarade. 1918 publicerades en samlingsvolym, *Our Revolution*, med viktiga dokument som rörde oktoberrevolutionen översatta till engelska. I denna bok ingick fyra av Trotskijs artiklar från *Novij Mir*. Det är dessa artiklar som vi nedan ger i svensk översättning.

Artiklarna kan ses som Trotskijs motsvarigheter till Lenins *Brev från fjärran*, med den skillnaden att Trotskijs artiklar har en mer agitatorisk karaktär (riktar sig till ”vanliga arbetare”), medan Lenin riktar sig främst till bolsjevikpartiet, vars politiska linje han vill påverka, och som slutligen resulterade i Lenins *Apriltser*.

Martin Fahlgren

Översättningarna är gjorda av *B. Svensson*

På randen till en revolution.

Denna essä skrevs den 13 mars (27 februari enligt gamla almanackan) 1917, när de första nyheterna om oroligheter i Petrograd hade nått New York.

Petrograds gator ljuder åter med 1905 års stämman. Som under det rysk-japanska krigets tid, kräver massorna bröd, fred och frihet. Som 1905 kör inga bilar på gatorna och syns inga tidningar till. Arbetarna släpper ångan ur pannorna, lämnar sina arbetsplatser och går ut på gatorna. Regeringen mobiliserar sina kosacker. Och som 1905 står bara dessa två krafter mot varandra på gatorna – de revolutionära arbetarna och tsarens armé.

Rörelsen framprovoceras genom bristen på bröd. Detta är, naturligtvis, inte en tillfällighet.

I alla de stridande länderna är bristen på bröd den mest uppenbara, den mest akuta orsaken till missnöje och harm bland massorna. Hela krigets vansinne avslöjas för dem ur detta förhållande: det är omöjligt att producera livets nödvändigheter eftersom man måste producera verktyg för död.

De anglo-ryska halvofficiella nyhetsbyråernas försök att förklara rörelsen med en tillfällig brist på mat, eller genom snöstormar som fördröjt transporterna, är emellertid en av de löjligaste tillämpningarna av strutspolitik. Arbetarna skulle inte stoppa fabrikerna, biltrafiken, tryckerierna och gå ut på gatorna för att möta tsarismen ansikte mot ansikte på grund av snöstormar som tillfälligt hindrar införseln av matvaror.

Människor har ett kort minne. Många i våra egna led har glömt att kriget fann Ryssland i ett tillstånd av kraftig revolutionär jäsning. Efter den djupa dvalan 1908-1911, läkte proletariet gradvis sina sår under de följande åren av industriell blomstring. Slakten av strejkande på Lena-floden i april 1912, väckte den revolutionära energin hos de proletära massorna. En serie strejker följde. Under åren som föregick världskriget, liknade vågen av ekonomiska och politiska strejker den i 1905. När Poincaré, franska republikens president, kom till Petersburg sommaren 1914 (uppenbarligen för att diskutera med tsaren hur man skulle frigöra de små och svaga nationerna) var det ryska proletariet i ett tillstånd av extraordinär revolutionär spänning, och den franska presidenten kunde, i hans vän tsarens huvudstad, med sina egna ögon se hur de första barrikaderna i den andra ryska revolutionen restes.

Kriget dämpade den stigande revolutionära vågen. Vi har bevittnat en upprepning av det som hände tio år tidigare, under det rysk-japanska kriget. Efter de stormiga strejkerna 1903, följde ett år av nästan obruten politisk tystnad -1904 - det första krigsåret. Det tog Petersburgs arbetare tolv månader att orientera sig i kriget och att gå ut på gatorna med sina krav och protester. Den 9:e januari 1905 var, så att säga, den officiella starten för vår första revolution.

Det nuvarande kriget är mer omfattande än det rysk-japanska kriget. Miljoner soldater har mobiliserats av regeringen för "försvaret av fosterlandet". Proletariatets led har härigenom desorganiserats. Å andra sidan tvingades de mer avancerade elementen i proletariet att möta och begrunda ett antal frågor av oerhörd vikt. Vilken är krigets orsak? Ska proletariet instämma med uppfattningen om "försvaret av fosterlandet"? Vilken borde arbetarklassens taktik vara i krigstid?

Under tiden hade tsarismen och dess allierade, de övre skikten av adeln och borgarklassen, under kriget fullständigt avslöjat deras sanna natur, – naturen hos kriminella plundrare, förblindade av gränslös girighet och paralyserade av brist på talang. Aptiten på erövring växte i styrka hos den styrande klicken medan folket började inse dess kompletta oförmåga att hantera de mest elementära problemen i kriget, sysselsättning och försörjning i krigstid. Parallellt växte och djupnade folkets elände och blev mer och mer akut, - ett naturligt resultat av kriget förstärkt av den kriminella anarkin hos den rasputinska tsarismen.

I de breda massornas djup, bland människor som kanske aldrig nåtts av ett ord propaganda, hopade sig en djup förbittring under händelsernas påfrestningar. Under tiden hade de främsta leden i proletariet tillägnat sig de nya händelserna. Det ryska socialistiska proletariet kom till sans efter chocken från det nationalistiska förfallet hos den mest inflytelserika delen av Internationalen och beslutade att de nya tiderna kallar oss, inte att ge upp, utan att öka vår revolutionära kamp.

De nuvarande händelserna i Petrograd och Moskva är ett resultat av detta interna förberedelsearbete.

En desorganiserad, komprometterad, söndrad regering i toppen. En ytterst demoraliserad armé. Missnöje, osäkerhet och rädsla bland de ägande klasserna. En djup bitterhet bland massorna. Ett proletariat starkare än någonsin, härdat i händelsernas eld. Allt detta stödjer påståendet att vi är vittnen till början på den andra ryska revolutionen. Låt oss hoppas att många av oss kommer att delta i den.

Två ansikten – Den ryska revolutionens inre krafter

Publicerad den 17 mars (4 mars) 1917 i New York.

Låt oss närmare undersöka vad som har hänt.

Nikolaus har störtats från tronen och har enligt vissa informationer arresterats. De Svarta hundradenas mest framstående ledare har arresterats. Några av de mest hatade har dödats. En

ny regering har bildats bestående av oktobrister, liberaler och radikalen Kerenskij. En allmän amnesti har utropats.

Allt detta är fakta, betydande fakta. Det är dessa fakta som gör mest intryck på omvärlden. Förändringarna i den högsta regeringen får den europeiska och amerikanska borgarklassen att säga att revolutionen har segrat och nu är fullbordad.

Tsaren och hans Svarta hundraden slogs för makten, och enbart det. Kriget, den ryska borgarklassens imperialistiska planer, de allierades intressen, var mindre viktiga för tsaren och hans klick. De var redo att närsomhelst sluta fred med Hohenzollern och habsburgarna för att frigöra de mest lojala regementena för krig mot sitt eget folk.

Det progressiva blocket i duman misstrodde tsaren och hans ministrar. Detta block bestod av den ryska borgarklassens olika partier och hade två mål. För det första att föra kriget till seger, för det andra att trygga inrikespolitiska reformer: mer ordning, kontroll och bättre räkenskaper. Den ryska borgarklassen behöver segra för att kunna erövra marknader, utöka sina territorier och berika sig. Reformerna är framförallt nödvändiga för att den ryska borgarklassen ska kunna vinna kriget.

Det progressiva imperialistiska blocket ville ha *fredliga* reformer. Liberalerna tänkte använda duman för att sätta press på monarkin och hålla den i schack med hjälp av regeringarna i Storbritannien och Frankrike. De ville inte ha någon revolution. De visste att en revolution som förde arbetarmassorna till täten, skulle vara ett hot mot deras välde och framförallt ett hot mot deras imperialistiska planer. Arbetarmassorna i städerna och byarna, och till och med i själva armén, vill ha fred. Det vet liberalerna. Det är därför de har varit mot revolutionen under alla år. För några månader sedan förkunnade Miljukov i duman: "Om det krävs en revolution för att segra, skulle jag föredra att inte segra alls."

Ändå befinner sig liberalerna vid makten – tack vare revolutionen. De borgerliga tidningsmännen ser bara detta faktum. Redan i sin roll som utrikesminister deklarerade Miljukov att revolutionen hade genomförts i namn av att besegra fienden, och att den nya regeringen hade åtagit sig att fortsätta kriget till ett segerrikt slut. New Yorks aktiebörs tolkade revolutionen på detta speciella sätt. Det finns intelligenta människor både på börsen och bland de borgerliga tidningsmännen. Ändå är de alla förvånansvärt korkade när de ska handskas med massrörelser. De tror att Miljukov styr revolutionen som när de själva styr sina banker och nyhetsbyråer. De ser bara hur händelserna återspeglas i den liberala regeringen, de märker bara skummet på ytan av den historiska strömmen.

Massornas sedan länge undertryckta missnöje bröt fram först i krigets trettioandra månad, inte på grund av att massorna hölls tillbaka av polisbarriärer – som hade försvagats kraftigt under kriget – utan på grund av att de liberala institutionerna och organen, och deras socialpatriotiska skuggor, hade ett mycket stort inflytande över arbetarnas minst upplysta element och manade dem att upprätthålla ordning och disciplin i namn av "patriotism". De hungrande kvinnorna var redan ute på gatorna och arbetarna gjorde sig redo att stödja dem med en generalstrejk. Men enligt nyhetsrapporterna fortsatte den liberala borgarklassen att utfärda proklamationer och hålla tal för att hejda rörelsen – precis som Dickens' berömda hjältinna som försökte stoppa tidvattenvågen med en kvast.

Men rörelsen banade sig väg underifrån, från arbetarnas kvarter. Efter timmar och dagar av osäkerhet, skottlossning och skärmytslingar, anslöt sig armén till revolutionen, genom påverkan underifrån från de bästa bland soldatmassorna. Den gamla regeringen var kraftlös, paralyserad och tillintetgjord. Tsaren flydde från huvudstaden "till fronten". Byråkraterna från de Svarta hundradena kröp som kackerlackor var och en in i sitt hörn.

Då och först då kom dumans reaktion. Tsaren hade i sista minuten försökt upplösa den. Om duman hade varit fri att böja sig, så skulle den också ha "följt exemplet från tidigare år". Men

städerna behärskades redan av det revolutionära folket, det folk som hade gått ut på gatorna mot den liberala borgarklassens vilja. Armén var med folket. Om inte borgarklassen hade försökt organisera sin egen regering, så hade de revolutionära arbetarmassorna upprättat en revolutionär regering. Duman från 3 juni skulle aldrig ha vågat ta makten ur tsarens hand. Men den ville inte missa den chans som de erbjöds av pausen då monarkin hade försvunnit men det hade ännu inte bildats en revolutionär regering. Mot sina intressen, mot sin egen politik och mot sin vilja, fann sig liberalerna sitta vid makten.

Miljukov deklarerar att Ryssland kommer att fortsätta kriget ”till slutet”. Det är inte lätt för honom att hävda detta: han vet att hans ord kan väcka massornas vrede mot den nya regeringen. Ändå måste han uttala dem – av hänsyn till börserna i London, Paris och USA. Det är mycket möjligt att han gjorde sitt uttalande enbart för utländskt bruk och att han dolde det för sitt eget land.

Miljukov vet mycket väl att han *under de givna förutsättningarna inte kan fortsätta kriget, krossa Tyskland, stycka Österrike eller ockupera Konstantinopel och Polen.*

Massorna har revolterat och kräver bröd och fred. Att några liberaler dök upp i ledningen för regeringen mättade inte de hungriga, och läkte inte folkets sår. För att tillfredsställa folkets mest trängande och akuta behov krävs det fred. Det liberala imperialistiska blocket vågar inte tala om fred. Det gör dom inte i första hand av hänsyn till de allierade. De gör det inte heller för att den liberala borgarklassen i folkets ögon bär skulden för det nuvarande kriget. Miljukovarna och gutjkovarna har tillsammans med Romanovklicken kastat in landet i detta avskyvärda imperialistiska äventyr. Om de stoppar kriget och återvänder till eländet före kriget, så måste de stå till svars inför folket för sitt agerande. Miljukovarna och gutjkovarna är lika rädda för att avsluta kriget som de var för revolutionen.

Sådant är deras läge i deras nya roll som Rysslands regering. De tvingas fortsätta kriget utan att ha något hopp om seger. De är rädda för folket och folket misstror dem.

På detta sätt karakteriserade Karl Marx en liknande situation:

”Från början beredda att förråda folket och kompromissa med de krönte representanterna ur den gamla regimen, eftersom bourgeoisien själv hör till den gamla världen, tog de plats vid revolutionens roder, inte därför att folket stod bakom dem utan för att folket knuffade dem framåt;... utan tilltro till sig själva, utan tilltro till folket, knorrande mot de där uppe, darrande inför dem därnere; själviska inför båda fronterna och medvetna om sin själviskhet; revolutionära inför de konservativa och konservativa inför revolutionärerna, utan tilltro till sina egna slogans och med fraser istället för idéer; skrämde av världsstormen och utnyttjande världsstormen – vulgära genom brist på originalitet och originella enbart i vulgaritet; skapande vinstgivande affärer i sina drömmar, utan initiativ, utan håg för världsomskapande arbete.... ett fördömt senilt kreatur, dömt att leda och bedraga de första ungdomliga rörelserna ur ett kraftfullt folk utifrån sina egna senila intressen, - ett kreatur utan ögon, utan öron, utan tänder, utan någonting alls – detta är det sätt som den preussiska bourgeoisien styrde den preussiska staten på efter Marsrevolutionen.”

Dessa ord från den store mästaren beskriver perfekt den ryska liberala borgarklassen vid rodret för regeringen efter *vår* Marsrevolution. ”Utän tilltro till sig själva, utan tilltro till folket, utan ögon, utan tänder.” ... Sådant är deras politiska ansikte.

Tursamt nog för Ryssland och Europa har den ryska revolutionen ett annat ansikte, ett genuint ansikte. Telegrammen har berättat nyheterna om att den provisoriska regeringen utmanas av en arbetarkommitté som redan höjt sin röst och protesterat mot de liberala försöken att plundra revolutionen och överlämna folket till monarkin.

Om den ryska revolutionen skulle avstanna idag, som liberalismens representanter förespråkar, så skulle tsarens reaktionärer, överklassen och byråkratin imorgon samla kraft och driva Miljukov och Gutjkov ur deras osäkra ministervärn, precis som den preussiska

reaktionen för flera år sedan gjorde med den preussiska liberalismens representanter. Men den ryska revolutionen kommer inte att göra halt. Den tid kommer när revolutionen gör rent hus med den liberala borgarklassen som hindrar dess väg, på samma sätt som den nu gör rent hus med den tsaristiska reaktionen.

Den växande konflikten

Publicerad den 19 mars (6 mars) 1917 i New York.

En öppen konflikt mellan revolutionens krafter med stadsproletariatet i spetsen, och den antirevolutionära liberala borgarklassen som för tillfället har regeringsmakten, kommer allt närmare. Den är oundviklig. Den liberala borgarklassen och de vulgära så kallade socialisterna kommer naturligtvis att hitta en samling mycket rörande paroller om ”nationell enighet” mot klassplittringen. Men ingen har någonsin lyckats avlägsna sociala motsättningar med hjälp av besvärjelser eller genom att bromsa den revolutionär kampens naturliga utveckling.

Vi känner bara till den inrikespolitiska händelseutvecklingens historia fragmentariskt genom flyktiga anmärkningar i officiella telegram. Men det är redan uppenbart att det revolutionära proletariatet på två punkter alltmer beslutsamt måste gå mot den liberala borgarklassen.

Den första konflikten rör frågan om regeringsform. Den ryska borgarklassen behöver en monarki. I de länder som för en imperialistisk politik, ser vi en onormal ökning av den personliga makten. Att erövra världen, sluta hemliga överenskommelser och begå öppet förräderi kräver oberoende från parlamentarisk kontroll och garanti mot politiska förändringar orsakade av ministerbyten. För de ägande klasserna är monarkin en säker allierad i dess kamp mot det revolutionära proletariatets anstormning.

I Ryssland är båda dessa anledningar viktigare än någon annanstans. Den ryska borgarklassen anser sig inte kunna förneka folket allmän rösträtt, väl medvetna om att det skulle ge upphov till motstånd mot den provisoriska regeringen bland massorna och gynna vänstern, proletariatets mer beslutsamma flygel i revolutionen. Till och med Michail Alexandrovitj, kejsaren i reserven, inser att han inte kan nå tronen utan att utlova ”allmän, lika, direkt och hemlig rösträtt”. För borgarklassen är det ännu viktigare just nu att snabbt skapa en monarkistisk motvikt till de arbetande massornas starkaste sociala och revolutionära krav. *Formellt*, i ord, har borgarklassen gått med på att överlämna frågan om regeringsformen till den konstituerande församlingens gottfinnande. Men i praktiken kommer den oktobrist-kadetska provisoriska regeringen att utnyttja förberedelsearbetet för den konstituerande församlingen till en kampanj för monarkin och mot republiken. Den konstituerande församlingens karaktär kommer att bero på vilka som sammankallar den. Därför måste det revolutionära proletariatet redan nu, omedelbart, *ställa sina egna organ, arbetarnas, soldaternas och böndernas deputeraderåd*, mot den provisoriska regeringens verkställande organ. I denna kamp bör proletariatet runt sig samla de upproriska massorna med ett enda mål i sikte – att *gripa regeringsmakten*. Endast en revolutionär arbetarregering kommer att ha viljan och förmågan att under förberedelsearbetet för den konstituerande församlingen genomföra en grundlig demokratisk befrielse av hela landet, rekonstruera armén från topp till botten, omvandla den till *en revolutionär milis* och i handling visa fattigbönderna att deras enda räddning ligger i att stödja en revolutionär arbetarregering. Om den konstituerande församling sammankallas efter ett sådant förberedelsearbete, så kommer den verkligen att återspegla de revolutionära, kreativa krafterna i landet och bli en mäktig faktor i revolutionens fortsatta utveckling.

Den andra frågan, som med nödvändighet ställer det internationellt inriktade socialistiska proletariatet mot den imperialistiska liberala borgarklassen, är *frågan om krig och fred*.

Krig eller Fred?

Publicerad i New York, 20 mars (7 mars), 1917.

Den fråga som nu är av största intresse för världens regeringar och folk är: Vilket inflytande kommer den ryska revolutionen att ha på kriget? Kommer den att föra freden närmare? Eller kommer den revolutionära entusiasmen hos folket vändas till en våldsammare krigsaktivitet?

Detta är en viktig fråga. På dess svar beror inte bara utgången av kriget, utan även själva revolutionens öde.

Miljukov, den nuvarande utrikesministern, kallade 1905 det rysk-japanska kriget ett äventyr och krävde att det omedelbart avslutades. Detta var också den liberala och radikala pressens inställning. De starkaste industriorganisationerna förespråkade omedelbar fred trots det ojämförbara elände det skulle medföra. Varför så? Eftersom de förväntade sig interna reformer. De hoppades att skapandet av en konstituerande församling, en parlamentarisk kontroll över budgeten och statens finanser, ett bättre skolsystem och, speciellt, mera jord till bönderna, skulle öka befolkningens välbefinnande och skapa en bred inre marknad för rysk industri. Det är sant att redan då, för tolv år sedan, var den ryska borgarklassen redo att lägga beslag på land som ägdes av andra. De hoppades emellertid att avskaffandet av feodala förhållanden i byarna skulle skapa en mer kraftfull marknad än annekteringen av Manchuriet eller Korea.

Demokratiseringen av landet och böndernas frigörelse, visade sig emellertid vara en långsam process. Vare sig tsaren, överklassen eller byråkratin var villiga att avstå från några av sina privilegier. Liberala uppmaningar var inte nog för att få dem att ge upp statsmaskineriet eller sina landegendomar. Ett revolutionärt uppror av massorna behövdes. Detta önskade inte borgerskapet. Bondeupproren, den allt starkare arbetarkampen och upprorens spridning inom armén orsakade att det liberala borgerskapet återvände till den tsaristiska byråkratins och reaktionära överklassens läger. Deras allians beseglades av den *coup d'état* som ägde rum den 3:e juni 1907. Ur denna *coup d'état* föddes den tredje och fjärde Duman.

Bönderna fick inget land. Det administrativa systemet förändrades endast till namnet, inte till innehåll. Någon utveckling av en inre marknad bestående av framgångsrika jordbrukare, efter amerikansk modell, kom inte till stånd. Kapitalistklasserna, förlikade sig med 3:e juni-regimen, riktade sitt intresse mot att erövra utländska marknader. En ny era av rysk imperialism följde, en imperialism beledsagad av ett förvirrat finans- och militärsystem och av omätlig aptit. Gutjkov, den nuvarande krigsministern, var tidigare medlem av Kommittén för Nationellt Försvar och arbetade för att stärka armén och flottan. Miljukov, den nuvarande utrikesministern, arbetade fram ett program för världserövring, vilket han propagerade för under sina resor i Europa. Rysk imperialism och hans ombud från oktoberisterna och kadeterna bär en stor del av ansvaret för det nuvarande kriget.

Tack vare revolutionen, vilken de inte önskat och som de bekämpat, är Gutjkov och Miljukov nu vid makten. För att fortsätta kriget, för seger? Naturligtvis! De är samma personer som drog landet in i kriget av hänsyn till kapitalets intresse. All deras opposition mot tsarismen hade sin grund i deras otillfredsställda imperialistiska aptit. Medan Nikolaus II:s klick hade makten, var dynastins och den reaktionära överklassens intressen förhärskande i rysk utrikespolitik. Detta är anledningen till att Berlin och Wien hade hoppats att sluta en separاتفred med Ryssland. Nu har rent imperialistiska intressen överflyglat tsarismens intressen; ren imperialism är skrivet på den Provisoriska regeringens banér. "Tsarens regering är borta", säger miljukovarna och gutjkovarna till folket, "nu måste ni spilla ert blod för hela nationens gemensamma intressen". Med dessa intressen avser imperialisterna att ta tillbaka Polen, erövra Galizien, Konstantinopel, Armenien och Persien.

Denna övergång från en dynastins och överklassens imperialism till en imperialism av rent borgerlig karaktär, kan aldrig förlika massorna med kriget. En internationell kamp mot

världsslakten och imperialismen är nu vår uppgift mer än någonsin. De senaste meddelandena som berättar om en anti-imperialistisk propaganda på Petrograds gator visar att våra kamrater modigt utför sin plikt.

Miljukovs imperialistiska skryt om att krossa Tyskland, Österrike och Turkiet ger det mest effektiva och lägliga stöd till Hohenzollern och habsburgarna... Miljukov kommer nu att tjäna som en fågelskrämma i deras händer. Den liberala imperialistiska regeringen i Ryssland har ännu inte börjat reformera sin egen armé, ändå håller den nu på att hjälpa Hohenzollern att höja den patriotiska andan och att återupprätta det tyska folkets splittrade "nationella enhet". Om det tyska proletariatet skulle fås att tro att alla Rysslands folk och huvudkraften i den ryska revolutionen, proletariatet, står bakom den ryska borgerliga regeringen, skulle det vara ett fruktansvärt slag mot våra meningsfränder, de revolutionära socialisterna i Tyskland. Att omvända det ryska proletariatet till patriotiskt kanonmat i den ryska liberala borgarklassens tjänst skulle innebära att kasta de tyska arbetande massorna i chauvinisternas famn och för lång tid stoppa framstegen för en revolution i Tyskland.

Den främsta plikten för det ryska proletariatet är att visa att det inte finns *någon kraft* bakom den liberala bourgeoisieens ondsinta imperialistiska vilja. Den ryska revolutionen måste visa sitt rätta ansikte inför hela världen.

Den ökande framgången för den revolutionära kampen i Ryssland och skapandet av en revolutionär arbetarregering som stöds av folket, kommer att bli en dödlig stöt mot Hohenzollern eftersom det kommer att ge en kraftfull stimulans till det tyska proletariatets revolutionära rörelse och de arbetande massorna i alla länder. Om den första ryska revolutionen 1905 frambringade revolutioner i Asien – i Persien, Turkiet, Kina – kommer den andra ryska revolutionen bli inledningen till en kraftfull social-revolutionär kamp i Europa. Endast denna kamp kommer att bringa verklig fred till den bloddränkta världen.

Nej, det ryska proletariatet kommer inte att låta sig utnyttjas i Miljukovs imperialistiska fälttåg. Den ryska Social-demokratins banér strålar nu, mer än någonsin tidigare, av glödande slogans om orubbad internationalism:

Bort med de imperialistiska rövarena!

Länge leve en revolutionär arbetarregering.!

Länge leve fred och broderskap mellan nationer!